

24. POSTPEDAGOGICKÝ SLOVNÍČEK

Pravda: je možná jen subjektivně - v přírodovědě "pravdivost času" - existuje tolik realit, kolik je lidí - i amikace je subjektivní pravdou, stejně jako pedagogika.

Morálka: obhajitelná jen subjektivně - postpedagogická morálka se liší od pedagogické morálky - postpedagogická morálka vychází z konstruktivity člověka - pedagogická morálka vychází z nedůvěry v člověka a podceňuje jeho konstruktivnost.

Dobro: pedagogický morální pojem - postpedagogikou využíván bez smyslu, že dobro je lepší než zlo (protože žádné zlo neexistuje), ale ve smyslu konstruktivním.

Zlo: pedagogický morální pojem, nejedná se o postpedagogický pojem - neexistuje nic zlého, lidé jsou konstruktivní - někoho vnímat destruktivně nemění nic na jeho konstruktivnosti - víra ve zlo (ve mně, na světě) produkuje strach a ovlivňuje sociální možnosti, je důležitou součástí hierarchického systému (dole - nahoře, vyšší - nižší) jako je např. pedagogika.

Chyba: je možná v přírodních vědách, teoriích atd., ale nikoliv v mezilidských vztazích - každý činí v každém okamžiku pro sebe to nejlepší - párový pojem "správný/špatný" neplatí pro mezilidskou komunikaci - neexistují žádní experti na mezilidskou komunikaci, ale jen subjektivní mínění - chyba je důležitou součástí systému "nahore/dole", např. pedagogiky.

Dítě: může samo zkoušet a zjišťovat, co je pro něho dobré - je sebeodpovědné od porodu - není žádným *homo educandus* - je sociální bytostí od narození - je konstruktivní od narození - podporovat místo vychovávat jako přiměřená forma vztahu - musí získat plná občanská práva - má v sobě terapeutický potenciál pro dospělé k jejich uzdravení z pedagogického onemocnění.

Sociální bytost: člověk je sociální bytostí již od porodu, nemusí se tedy prostřednictvím výchovy stávat sociální bytostí - člověk je sociálně konstruktivní - ostatní jsou součástí jeho "já", jeho vlastního světa - sebeláska se rozšiřuje i do této sociální části: láska k ostatním - pedagogická nedůvěra v sociální konstruktivitu člověka zabraňuje rozvinutí této mírové schopnosti.

Amikace: postpedagogický způsob života (tedy bez manipulativní výchovy); pojem odvozený z latinského "amicus" (přítel), odráží ústřední prvek nemanipulativní výchovy a celého způsobu života, který z ní vychází: totiž přátelský vztah k sobě samému, k ostatním a ke světu jako celku

Adultismus: z angl. adult = dospělý, dospělost - způsob života orientovaný na dospělost - děti nejsou brány existenčně ani politicky jako rovnocenní partneři - hierarchické vztahy k dětem - potlačování práv dětí - šovinismus dospělých - má pedagogiku jako mentalitu - je překonáván amikací a hnutím za dětská práva

Antipedagogika: odstranění manipulativní výchovy

Odpovědnost za sebe sama: je esencí amikace - začíná působit již od narození - "já sám mohu nejlépe posoudit, co je pro mne nejlepší - je rozkládána pedagogikou, ale nemůže být nikdy zcela zrušena - může být znovuzískána odmítáním pedagogiky.

Odpovědnost za tebe: je vzhledem ke svému nároku objektivnosti a poručníkování nesnesitelná - jedná se o krádež odpovědnosti vzhledem k sebeodpovědnosti jiných - je psychickou agresí - způsobuje odbourávání konstruktivity jiných (dítě, partner) - je korektní jen v podobě subjektivního výrazu.

Partnerství: neomezovaná sebeodpovědnost obou partnerů, žádná odpovědnost za druhého - "tvoje city mne nečiní být nějak povinován, ale zasahují mne" partneři mají oba stejné pedagogické dětství - není možné mezi pedagogickým a postpedagogickým člověkem - láska bez kradení si odpovědnosti navzájem.

Láska: může svoji potenci jen rozvíjet, pokud se partneři navzájem necítí být odpovědní a pokud si ponechají sebeodpovědnost (to platí i ve vztahu dospělý dítě) - destruktivní dětské zkušenosti ze spojení lásky a odpovědnosti - amikace osvobozuje schopnost lásky od pout moralizujícího pedagogického myšlení - požadavek dítěte: „miluj mne, ale nevychovávej mne!“

Násilí (psychická agrese): prostřednictvím základního pedagogického postoje "vím lépe než ty, co je pro tebe dobré" a "já mám pravdu uznej to" - rozkládá sociální sebevědomí a sebedůvěru dítěte - moralizování, jed ve vztazích.

Pedagogické pojetí člověka: člověka je nutné vychovávat, je *homo educandus* - lidé nejsou schopni po narození rozlišovat, co je pro ně dobré - proto děti nárokují dospělé, kteří se za ně cítí odpovědní - jde o esenci pedagogiky a lze ji nalézt v každém pedagogickém člověku a každém pedagogickém směru.

Postpedagogické pojetí člověka: člověka není nutné vychovávat, není *homo educandus* - již od narození mohou jednotlivci rozlišovat, co je pro ně nejlepší - lidé tak jsou od narození sebeodpovědní - jde o esenci amikace a lze ji nalézt v každém postpedagogickém člověku.

Pedagogika: je nebezpečnou psychickou nemocí a ideologickou podporou hierarchických struktur (diktatury, náboženství, patriarchy atd.), ovlivňující sebenenávist a sociální nenávist - synonymně je používána pro představy, pocity, jednání, koncepce, teorie, vědu apod., které vycházejí z pedagogického pojetí člověka; pedagogika je postpedagogikou opuštěna.

Pedagogika (věda): spočívá na ideální premise, představě o existenci *homo educandus* - je ideologickým dodavatelem a garantem potlačování mladých lidí v jejich vztazích i politických právech - reaguje neflexibilně a je iritována postpedagogickými výpověďmi - jde o mocenský faktor ve společnosti.

Pedagog: garantuje pedagogickou identitu - zprostředkovává pedagogickou ideologii ve společnosti - může mít i navzdory svému profesnímu označení postpedagogickou orientaci - vzhledem k pedagogickému vzdělání a zakotvení pedagogického myšlení a peda-

gogického pojetí člověka ve vlastním myšlení a jednání je pro něho obtížné porozumět amikaci.

Podpora: je postpedagogickou formou vztahu - sebeodpovědnost dítěte je nutné akceptovat jako fakt a na základě toho lze realizovat láskyplné, svobodně výchovné vztahy (to je dostatečná podpora).

Rodiče: loajální a solidární přátelé vlastních dětí - vedou a milují své děti, aniž by za ně byli odpovědní - podporují své děti, místo aby je vychovávali.

Škola: instituce pro omezování schopnosti učení člověka - nástroj adultistického potlačování - nedbá svobody myšlení, práva na sebeurčující učení, práva na volný pohyb - polodenní vězení - úlohou rodičů je, aby omezovali škody způsobované školou - měla by být postpedagogicky přeměňována na školu nabídek s právem návštěvy školy místo povinné školní docházky.

Učení: vnitřní proces člověka (dítěte), který nevyžaduje žádné vnější řízení; neexistuje proces neučení se, otázkou není, zdali se člověk učí, ale co se učí: zde platí právo na sebeurčené učení (svoboda myšlení) - kvůli donucovacímu charakteru školy není schopnost učení se rozvíjena.

Učitel: agent adultismu - třídní nepřítel dětí - navzdory svým snahám a nejlepším úmyslům způsobuje škody: nedbání lidských práv na svobodu myšlení, omezování svobod, snižování sebedůvěry subjektivním, ale vysoce působivým hodnocením (známkami) - postpedagogický učitel je dítěti garantem, že lidskost je možná i ve vynucených situacích.

Vychovávat: historicky překonaná forma vztahu - spočívá na pedagogickém obrazu člověka - rozbíjí konstruktivnost dítěte a vrhá jej do oblasti nedůvěry a strachu před sebou samým a ostatními - způsobuje sebenenávist a sociální nenávist (přípravenost k válce, boji, konfrontaci).

Doprovázet: postpedagogická forma vztahu bez pedagogického nároku „vím lépe než ty, co je pro tebe dobré“ - být blízko, být přítomen, být pravdivý - podporovat děti na jejich seberozhodovací cestě, pokud chci a mohu.